

Натисніть тут, щоб

КУПИТИ КНИГУ НА САЙТІ

або

заможляйте по телефону:

(0352) 28-74-89, 51-11-41

(067) 350-18-70

(066) 727-17-62

ДЖАКЛІН ВІЛСОН

ЧЕТВЕРО ДІТЕЙ ТА ЕЛЬФ

Переклад
Володимира Чернишенка

Ілюстрації
Ганни Осадко

УДК 82-3

ББК 84.4 Вел.

В44

JACQUELINE WILSON
FOUR CHILDREN AND IT
Copyright © Jacqueline Wilson, 2012

Джаклін Вілсон – авторка бестселерів про Трейсі Бікер та повістей про життя сучасних дітей і підлітків – сама понад усе любить читати.

І на почесному місці на її полиці стоїть книжка

Едіт Несбіт «П'ятеро дітей та Ельф».

Ще б пак – у ній усі найпотаємніші бажання героїв збуваються завдяки казковому, всемогутньому і небезпечному Псаммідові! Щоправда, діти з книжки Несбіт жили давненько, мало не сто років тому.

А ось цікаво, а якби і наші сучасні бажання могли отак здійснитися? Що б з цього вийшло?

Про це й написала Джаклін Вілсон...

Читайте – і ви дізнаєтеся, як воно – бути багатим і відомим, уміти літати чи виконувати карколомні акробатичні трюки. Можливо, ви навіть розгадаєте найпотаємніше бажання свого серця..!

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу видавництва.*

Для Алекса та Елв.

Розділ 1

— І що це ти таке читаєш? — гукнула Шурка, видираючи в мене книжку.

— Гей, ану віддай! — крикнула я, та вона тільки підняла її у випростаній руці так, щоб я не дістала, ще й боляче заїхала ліктем у бік, коли я спробувала дотягтися.

Вона постійно чіпляється до моїх речей, коли їй нудно. Її варто було б назвати не просто Шура, а Шура-бура.

— «П'ятеро дітей та Ельф», — прочитала Шурка, кривляючись. — Гм, навіть назва ідіотська. Що ще за «ельф»?

— Псаммід, — пояснила я.

— Якого-якого пса? — перепитала Шурка зацікавлено. — Це про монстра?

Вона не читала жодних книжок, окрім жахастиків Нути Дайєш — жахастиків для грубастиків.

— Та ні, це така чарівна істота, піщана фея... — пояснила я.

— Фея! — зневажливо пирхнула Шурка. — Я книжок про сопливих фей не читала з шести років! Ти така шмаркачка, Розаліндо!

— Це не соплива фея, навпаки! Це досить каверзна істота, подібна на мавпочку, з очима на окоріжках. Вона виконує бажання, — не здавалась я. — Дивовижна казка!

— Такій малій заучці, як ти, всі книжки здаються дивовижними, — відмахнулася та.

Вона всілася просто на кухонний стіл, недбало гортаючи мою книжку і метляючи ногами. Під столом саме заховався мій братик Роббі — він лежав долічерева і грався у зоопарк своїми іграшковими звірятами. Шурчині п'яти у кросівках із блискітками заметлялися у небезпечній близькості до його голови. Малий злякано сахнувся до стіни — він не більше за мене любив ставати у Шурки на шляху.

Вона саме розглядала ілюстрацію.

— Якого це вони так вирядилися? Наче якісь недоумки! — прокоментувала вона.

Я зітхнула. І Роббі з-під столу теж зітхнув. Не маю сумніву, що усі його пластмасові леви й тигри так само скрушно зітхнули. Це Шурка — недоумок, а не діти на малюнку. Закладаюся, що вона — найгірша зведена сестра у світі.

— Цю книжку було написано більше ста років тому, — пояснила я. — Тому всі діти й одягнуті в одяг Едвардійської доби — у сарафани та бриджі...

— Сама ти таке слово, — огризнулася Шурка. — Ненавиджу історичні книжки.

Тоді Шурка позіхнула і ніби ненароком зіштовхнула мою книжку зі столу. Вона відчайдушно намагалася спровокувати бійку — а я ж знала, хто вийде з неї переможцем.

— Ну справді, скільки тобі років? — подорослому сказала я. — Навіть Моді поводить ся краще.

Я підняла книжку. Деякі сторінки пожмакались. Я намагалася їх розгладити і мені аж пальці тремтіли від обурення — і як я зумію сидіти з Шуркою весь час день за днем? Вона до всіх така зла — особливо до нас із Роббі. Насправді вона була за мене меншою, але я не могла не боятися її.

— Ой, витри сліззоньки, малявко, невже твоя нудна стара книжка зім'ялась? — стала кривлятися Шурка. Вона хвицьнула ногою і збила двох слонів та мавпочку. — Ой, бува ж таке!

Роббі потягнувся рукою за розкиданими звірятами.

— Рятуйте! — виснула Шурка. — Щось тут під столом ворухнується! Пацюк! А ось тобі, щоби знав!

Вона зіскочила зі стільця і щосили наступила на руку Роббі.

— Припини негайно! — підхопилася я. — Не чіпляйся до мого брата, гидка забіяка!

Таки вона мене дістала!

Роббі нічого не сказав, бо щосили намагався не плакати. Лише узяв свого улюбленого левчика і вдавав, ніби той кусає Шурку за гомілку. Та тільки засміялася, вихопила у брата іграшку і пожбурила її подальше. Лев перелетів через кімнату і приземлився просто на кухарську книгу, що лежала на полиці — на всі чотири лапи!

— Гей, ця звірючка могла би в цирку виступати! — Шурка підскочила до полиці й збила іграшку долі. — А ще, знаєте, отой трюк, коли дресирувальник кладе голову у лев'ячу пащу? Цей лев до такого ще не доріс, але може вийде навпаки.

Вона схопила лева і щосили вкусила його зубиськами.

— Ні! — пискнув Роббі.

Я підскочила до Шурки і видерла лева просто у неї з рота. Він увесь був у слині... і в крові!

— Ой, ти мені губу подерла, свинюко! — за-репетувала Шурка.

— Так тобі й треба! Сама винна. Чому ти постійно до нас чіпляєшся?

— Бо я терпіти не можу тебе і твого дурну-ватого сцикуна-братика! А щоб ви пропали! — виплюнула вона.

— Агов, малечо! Що тут за крики у вас? — зазирнув на кухню тато. Він й досі був у пі-жамі, заспано чухав потилицю та поглядав на Шурку. — Звучало не дуже дружньо, ні?

— Це вони були не надто дружні, ви гляньте! — відказала Шурка і відкопилила губу, показуючи тонку цівку крові на ній.

— Як ти поранилася, Шурко? — занепокоївся тато.

Та злюка тільки кивнула на мене.

— Розаліндо? — здивувався тато. — Доню, ти ж не біла свою сестричку, правда?

— Вона мені не сестра, — тупо пробурмотіла я.

— Не можу повірити, що ти її вдарила!

— Вона за мене заступилася, — виліз з-під столу Роббі.

— О, то ти, значить, дозволяєш своїй сестричці вирішувати проблеми замість себе, так, Роберте? — холодно процідив тато.

— Ну, я погано вмію битися, — щиро визнав малий.

— І чого ж ви билися? — допитувався тато.

Ми всі втупилися у підлогу. Я підфутболила великим пальцем ноги кілька пластівців — ми досі їли їх просто з пакета, тож і розсипали трохи по долівці.

Тато тільки зітхнув.

— Ой, та яке це має значення!? Тільки ж ти, Розаліндо, вгамуй свій норів. І не смій більше нікого бити! Я не потерплю такого у своєму домі. А тепер, нумо, допоможіть мені зі сніданком, гоп-гоп!

Тато рушив було до буфета, та несподівано наступив на іграшкового слона.

— Боже милостивий! — він підняв слоника і віддав його Роббі. — Ти розкидаєш іграшки ще гірше за Моді. А чи не задорослий ти вже для цих ляльок?

Роббі похилив голову. Невже тато забув? Та він же сам подарував Роббі перших трьох звірят, коли ще приходив по неділях і водив нас до зоопарку...

— Ой, не знаю, — похитав головою тато, — маю доньку, яка лізе битися, і сина, який ховається із цяцьками під стіл. Ви якісь неправильні. Треба вас покласти у мішок і перемішати!

Він сказав це так, наче у комедійній передачі на ТБ, але ми з Роббі почервоніли, нам це не здалося анітрохи смішним.

Шурка зареготала, дивлячись на нас — вона знала, що наш тато їй зауваження не зробить. Так нечесно. Ми знали, що йому Шурка подобається не більше, ніж нам, але він її не сварив, бо то була дочка Еліс, а не його.

Сама ж Еліс не з'являлася довгенько — ми вже всі поснідали, а тато пив другу чашку кави.

Привіт,
Дорогенькі!

— Привіт, дорогенькі! — проспівала вона, дефілюючи кухнею й либлячись, наче якась акторка зі сцени, яка сподівається на оплески. Її нічнушка виставляла на показ трохи більше, ніж годилося, але волосся вона вже встигла розчесати, а губи напомадити.

— Так мило, що ви тут усі в купоньці! — заплескала вона у долоні.

Ми витріщилися на неї — кого вона дурить? Їй ніхто з нас не був потрібен, навіть Шурка, її рідна донька. Ми на вихідні приїздили щоразу окремо. Спершу ми з Роббі, а на другі вихідні — Шурка. Тільки цього літа Шурчин тато поїхав на Сейшели з новою жінкою святкувати медовий місяць, а наша мама записалася до літньої школи свого Відкритого Університету. Отак ми усі й опинилися тут, в татовому будиночку в графстві Суррей, приречені бавитися у щасливу родину...

Я вже скучила за мамою, дарма, що бачила її тільки вчора. І я думаю, мама теж уже заскучала. Вона плакала, коли ми розлучались. Це так жахливо — ніколи знову не мати нормальної родини з татом і мамою. Ми б хотіли влітку і з татом провести час, але аж ніяк не з Еліс. І вже аж зовсім ніяк не з Шуркою.

Проти Моді ми не заперечували.

— Привіт-віт-віт! — заспівала Моді, наче маленька поліційна сирена. Вона причалапала слідом за Еліс у піжамних штанцях, рожевому станику на шиї та ще й узута в сандалі на платформах.

— Я велика і доросла! — заявила вона.

Вона продибуляла кухню, шкірячись беззубою усмішкою, і цього разу всі усміхнулись у відповідь.

— Моді! — погукала я і розкрила руки для обіймів.

Я дуже люблю свою молодшу напівсестру. Здається, вона теж мене любить, бо скрізь ходить за мною, як тінь, коли я гостюю у тата з Еліс. Але цього разу тут була й Шурка. Вона підскочила, ухопила Моді і закрутила кухню — платформисті сандалі позлітали з ніжок малої, а сама вона завищала від утіхи.

— Обережно, Шурко, не муч дитину! — озвалася Еліс.

Шурка почервоніла.

— Я не мучила...

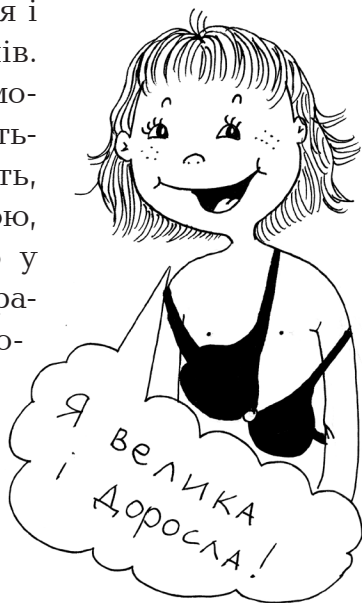
— Вона просто ще маленька. Постав її на місце. У неї голова закрутиться, — вичитувала старшу доньку Еліс.

Моді опинилася на підлозі й усе ще хихочучи полізла за левом Роббі. А тоді запхала його собі до рота.

— Ні, Моді, кака! — зойкнув тато, кидаючись до малої. — Віддай-но своєму татку-го.

Ми з Робом презирнулись — ми ніколи на тата не казали «татко-го».

Моді витягла лева з рота, цьомкнула його туди, де мала бути морда, і віддала його татові.

— А хай йому, тут сліди від зубів! — здивувався тато, коли витер іграшку об рукав піжами й пригледівся до неї.

— Дай Моді левчика! — заквилила мала.

— Ну, тримай, тільки не кусай його так сильно, ще пораниш зубоньки, — озвався тато і повернув малій вимитого і витертого серветкою лева.

— Ось, скажи «дякусі» своєму татку-го! — проспівав тато, а ми з Роббі та Шуркою пирснули сміхом.

— Дякуусі, — слухняно подякувала мала.

Ми були впевнені, що вона чудово дала б раду зі звичайним «дякую», але татові з Еліс, здається, подобалося, щоб вона говорила, як маленька дитинка.

— Взагалі-то, це мій лев, — буркнув Роббі.

Він уместився за столом поруч із Моді. Вона сідала спеціально для неї приготованим йогуртом упереміш із товченим бананом, а Роббі вдавав, ніби лев гарчить від голоду і вистрибує, щоб дотягнутися до її тарілки. Маленька була у захваті.

— А чого вона не їсть пластівці та грінки, як усі? — запитала Шурка, намащуючи собі чергову скибку хліба товстим-претовстим шаром полуничного варення.

— Ну, ми хочемо, щоб вона їла здорову їжу. Не треба їй товстіти, — пояснила Еліс.

Шурка знову побуряковіла. Ясна річ, то був камінь у її горді — вона не те, щоб була жир-

ною, але вже точно погладшала з минулого разу, коли ми її бачили.

— Мамо, ти сказалась, — сказала вона на-томість. — Моді стане анорексичкою ще до десяти, якщо ти не припиниш охати і ахати над її вагою. Вона ще тільки дитина!

Еліс скривилася, ладна почати довгу тираду про Шурчину вагу. Я заквапилася на вихід, притискаючи до грудей книжку і сподіваючись утекти раніше. Не могла схватися у своїй кімнаті, бо тепер мусила ділити її з Шуркою, а Роббі тим часом спав на розкладачці у кімнаті Моді. Не було де й усамітнитися. Навіть якщо зачинитися у туалеті, обов'язково хтось прийде ламати двері. Жаль, я не мала ліхтарика, а то заховалася б у коморі.